

KALITKA

2023/24 különszám

TARTALOMJEGYZÉK

Bakonyi N.: A csend.....	4
Banya D. V.: Szeretlek.....	6
Bíborka: Meleg ősz.....	7
Bíborka: Öndiagnosztika.....	8
Bíborka: Tükör	9
Dávid E.: Pánik.....	10
Dávid E.: Tükörképem.....	11
Kovács Sz.: Levegőt!	12
Kovács Sz.: Depresszió az ajtón kívül	13
Kovács Sz.: Átjáróház.....	14
Szonja: Hiány	16
Szonja: Mindezek után	17
Szonja: Sosem juthatott.....	18
Nagy J.: Yukon	19
Opre A.: Kék szerelem	20
Sasvári N. Z.: Nyomás!	22
Sasvári N. Z.: Színpadi gondolatok.....	23
Sasvári N. Z.: Éjjeli gondolatok	24
Simon P.: Álom	25
Simon P.: Hadd legyek igazán én!	26
Sztojka I. M.: A Boszporusz partján	27
Sztojka I. M.: Sötétvilágosság.....	28
Sztojka I. M.: Pátosz	29
Varga B.: Itt már	30
Vargha V. V.: Emlékkép	31
Vargha V. V.: Néha	32
Wanderer K.: Csak rólunk szól.....	33
Wanderer K.: Éltetőm vagy!	34
Zalavári L.: Betöltött hely	35
Zalavári L.: Nagypámnak	36
Zalavári L.: Igaz?	37

„Minden fiatal valójában költő, amiképpen minden költő is lényegében örökfiatal.”

Bréda Ferenc

A csend

Gyenge másodpercekben rejlő halk dobbanás
takarja be a néma teret,
Keserves eső apró cseppjei töltik meg az ablakát,
majd arról csendben leperreg.
Szívéről a szó, mint kötél,
úgy fonja körül pirosban úszó ajkait,
Fehér rózsával bújtatja reszkető testét
s elnyeli az álom puha harmat karjain,
Mintha tengeren sodródna, megbéníti, elnyeli
s el nem engedi, míg szíve meg nem áll dobogni.

Halált suttogó óra tölti meg fejét
bűnös képzelgéssel s csontba vési kínjait,
Hisz él-e az, ki édes álmokba menekül,
hogyan elfeledje várából tört romjait?
Dísznövény színes házak színtelen polcain,
poros bábú portalan színpad roncsain,
Kínzó lélegzetnek szilánkjai apránként fűródnak
s hasítják szét mellkasát,
Éjbe fojtott napok bőre alá vésődnek,
majd sebeit összevarrja ködös éjnek hajnalán.

Horsa Regina

Füst ízű emlék eltévedt csókja tapad arcára
s takarja le fáradt szemeit,
Mert vérben ázik ki hazug
és saját tükre elől fedi szégyenletes titkait.
Elveszve bolyong, tehetetlen egymaga,
lélektől fosztva az élők között.
Összegyűjti széttört vázájának virágait,
szirmait szétszórja elképzelt fellegek fölött.
Nesztelen fekszik, érintéstől nem rügyezik bőre
s ott mereng a sötét óceán csendes lágy ölén.

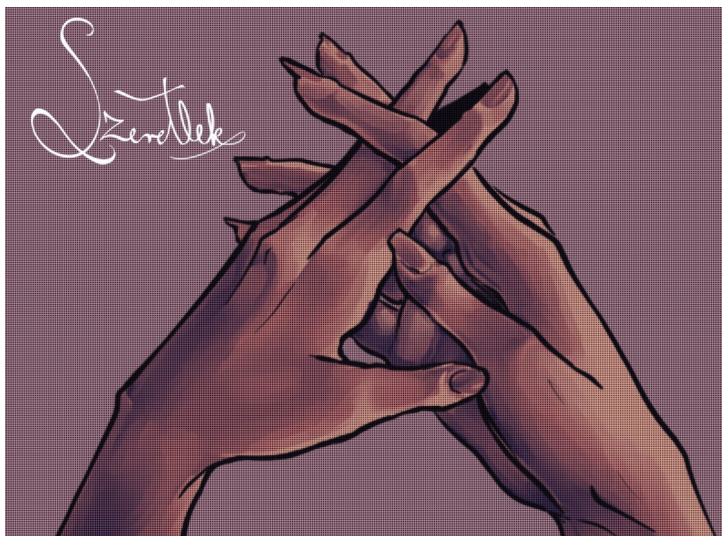
Falként húzódik köré a nyomtalan köd,
mi bújtatja, ki sérült s a tél nem hagyja szaladni.
Végtelen gondolat tüskéi bolygatják megveszve,
haragtól tépett tollai lehullanak, s késztetik maradni.
Pokolból jött kecsegtető lidércek suttognak fülébe,
átkozott dallamuk kötélként csavarodik elméje köré.
Dalukat hangosan dúdolja veszte felé sodródva,
míg fel nem ébred s el nem rejtőzik tarka képzetek mögé.
Az eső eláll s az utolsó cseppek is leperregnek ablakán,
üvegéről letörli a homályt s látja, saját magam tekint vissza rám.

Bakonyi Natasa

Szeretlek

Nem tudni, hogy valaha elmondom,
De titkon szemeidet keresem folyton
Szeretlek, olykor veled álmodok
S tudod, azok a legszebb álmok.
S illatod, mely megbabonázott
Édes, mély hangod hozza a gyönyörű álmot
Ölelésedben otthonra lelt lelkem.
Nem tudom, hogy mikor mondom „szeretlek”
Lehet sosem merem majd mondani szemedbe.
Hamár szemeidről van szó,
Gyönyörűen csillognak azok.
Tetézném tovább e verset
De így is nyálás lett cseppet.

Banya Dorina Valentina

Elliott Kővári

Meleg ősz

Lassan hullanak a levelek,
Sárga fátyolba temetnek.
Ahogy a szél lustán fújja őket,
Úgy fújja el előttünk a hétfőket.

Vigyen vissza oda,
Hol még a Hold is nekünk
fénylett,
Hol még vele kelt a holnap,
S ujjai a bőrömbe vésett.

Második, harmadik, negyedik,
Fújhatná őket még hosszú he-
tekig,
Míg vissza nem térnek a bá-
gyadt esték,
Míg vissza nem térek mellé.

Hiányzik a nyár,
Hiányzol te is.
Hiányzik a vágy,
Hiányzol te is.

Bíborka

Árpa Amira Johanna

Öndiagnosztika

Meleg van. Nyári este, mit vártam?
Nem állhatok itt kint hóra várva.
Hiába hívja testem a lehülés,
Lángok között elsüllyednék.
Ég minden porcikám,
De minden áldott részem téli éjért ordibál.
Hívom, mentsen meg ettől,
Mentsen meg érzelmektől,
Mentsen meg szerelemtől.

Vörösen izzik a jeges szív,
S folyik egybe az összes rím.

Mióta itt vagy velem,
Rólad szól minden versem.
Nem nyugszik lelkem,
Csak még, még kell nekem.
Te és senki más,
Ellenállni is kár.
Szerelmes lettem,
Szeretnem kell.

Biborka

Szöllősy Panna

Tükör

Szembenézni azzal, mi elkerülhetetlen.
Kerget, és az otthona egy sötét, csendes üregnek.
Nem tud róla senki, kinek is mondhatnám?
Mintha a gyűrött lapos könyveim olvasnám:

"Meredten bámul vissza rám,
Mégis hogyan hívhatnám?
Önző, makacs és kifejezéstelen arca van,
De szemében táncol fájdalma halkán.
Nem szól semmit, csak néz.
Gyönyörűnek tetszik, mikor ráesik a holdfény.
S hogy egyre csak ott áll szemben velem,
Lassan, lassan eléri lelkem."

Nem panaszkodok sosem.
Hisz ez csak egy tükör, miben nem ül még por sem.
S mit látok benne, nem szörnyeteg,
Csak a tükörképem méreget öntelten.

Holczer Anna

Bíborka

Pánik

Körbefordulok,
A levegővel együtt hullámzok.
Különös érzés ez,
Talán ma meghalok.

Szikrázik minden,
Szavaid már nem hallom.
Bár ez csak akkor van,
Ha szemeim lehunyom.

Tüdőmre nehéz súly fekszik,
Levegőért kapkodok.
Bár ez csak akkor van,
Ha szemeim lehunyom.

Ordítják mind;
Talán ma meghalok.
Bár ez csak akkor van,
Ha szemeim lehunyom.

Dávid Eszter

Tükörképem

Ha magamba nézek kicsit,
Rájövök, hogy bennem van minden válasz.
Amiről tudok, az az enyém,
Ettől senki el nem választ.

Akkor is, ha fájdalom fojtogat,
Akkor is, ha szeretet ápolgat,
A kulcs a kezemben,
Bár sokszor mégis elvesztem.

Ha magamba nézek kicsit,
Rájövök, hogy én vagyok a minden.
Teremthetek, ha akarok
Ez a legnagyobb kincsem.

Miért várnám el másról,
ha szívem odaadhatom neked,
Nem kell a kiegészítés,
Elég, ha fogod a kezem.

Ha magamba nézek kicsit,
Téged is látalak.
Megtanulunk repülni,
Bármi más várhat.

Dávid Eszter

Horsa Regina

Levegőt!

Levegőért esedezem
Egy sötétebb helyzetben.
Hisz ezen a világon sehol
Máshol, csak a karjaidba
Illeszkedem.

Oda tartozom, hisz
Máshonnan rútúl kitúrnak.
Ha oktondi énem veszekedik,
Vélem csak kiszúrnak.

Mindennapok súlya alatt,
Tüdőm fulladva levegőért
kapkod, minek egyetlen
Gyógyszere, ha hallhatja
hangod.

Levegőt!

Kérek még belőle!
Oly kevés volt ez a hétvége
Belőled.

Levegőt!

Mert ha eljön a hétfő,
Ismét elsírom magam
A köztünk képződő tértől.

Szeretném ismét mellkasod
Moraját hallani.
Szíved dobbanását az
Enyémben érezni.

Erre nem képes a telefon.
Levegőt ezen keresztül csak
Visszafogva kapok.

De mégis várok.
Várom a pénteket, hogy az
Életem ismét szép legyen.

Mert csak veled.
Csak tőled kapok
Levegőt.
Ezt soha ne feledd.

Kovács Szilvia

Depresszió az ajtón kívül

Jó hogy jöttél,
De úgy érzem,
Épp mehetsz is.
Nem kell érezzelek,
Törődnöm veled,
De ugyanakkor
Etetsz is.

Beetetsz, hogy csak
A rosszat, s mindig
Téged érdemellek.
S most, eldöntve
Jóllétem, mégis
Elengedlek.

Így váljék fekete
Pillangóból fehér.
Így engedjen
Közelébe a jó
Kedély.

Sok esztendőn át
Volt uralmad
Felettem.
De most a remény
Magját nyugalmad
Helyére tettem.

Nincs helyed innentől
Szívem közepén.
Megölve azt,
S közölni,
közeleg a tél.

Mert most tavasz
Virrad.
Ékes, színpompás
Tavasz!
Mi betölti az űrt utánad,
S kiszínezi azt.

Kovács Szilvia

Átjáróház

Nem igazán érzem otthon
Magam az elmúlt időben.
Nem lehet, hogy eddig ezt
Váltig-reméltem?
Mit nevezünk otthonnak?
Mi ez, talán a lottó?
Valaki elviszi a nyereményt,
S van aki továbbra is hobó?

De miért is lenne otthonom,
Ha kisémmiztek engem?
Hol lelki, hol fizikai értelemben.

A szobám egy átjáróház,
Akárcsak lelkem,
melyet állandóan tépáz.
A tudat, hogy egy perc nyugtom
Sincs, te ezt érted?!
Megtanultam túlélni én-idő
Nélkül, ezt remélted?

Két ajtó között nem könnyű
Létezni kulcs nélkül,
Melynek a látszata sem
Élénkül.
Nem tartják tiszteletben
A négy fal eszméjét rajtam,
De ennek emésztését már rég
Hátra hagytam.

Miért is bújna meg a
Véleményem a falak mögött?
Talán azért, hogy ne bánkódjak
És ne legyen az, hogy ismét
Csak én török?

Mert mindig én vagyok a bűnbak,
Észre vetted már?
Vagy ismét elvakít
A gög, s a homály?
Mert te nem lehetsz bűnös oh,
Ugyan már!
Csak ép ránk szakad a mennyezet,
Mond, te nem unod már?

Még csak el sem vonulhatok
Lenyalni vita okozta sebeim.
Mert ha nem figyelek, újra
Átnézed zsebeim.

Kovács Szilvia

Hiány

Hiányzik, hogy lássam azt a virágot nyílni a kertemben,
Hiányzik, mert már a virág színét is nehezen idézem fel,

Ürességet látok, de közben élénken él még az emlékezetemben.
Vajon ez mindenkinek ismerős érzés, vagy csak az én eszem ment el?

A hiány, mint szó a hiányzó részről kapta a nevét?
Arra miért nincs magyarázat, hogy ez az érzés kitepi a lelke-
m félt?

Hiányzik a virág és annak a gyönyörű színe,
Meg a kutya is, aki a kertben szagolja kedvére,
Mintha a kert is elhomályosodna,
De vajon azért hiányzik ennyire, mert már nem láthatom soha?

Szonja

Rideg Adél

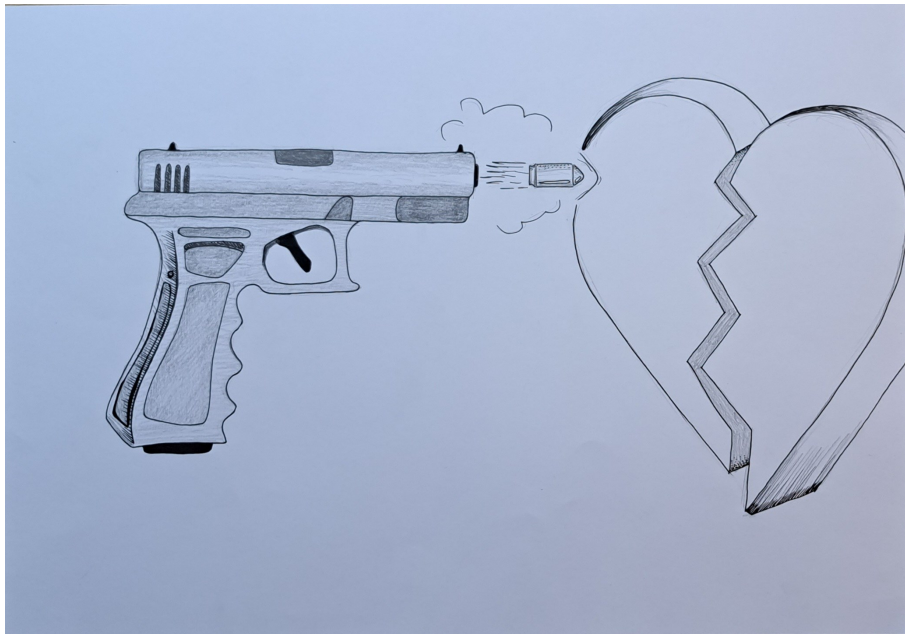
Mindezek után

Mindezek után
Már nem fogok az álmaidról mesélni
Minden este későig veled beszélni
Megosztani az érzéseimet őszintén
Mert semmi nem lesz olyan, mint rég

Te hirtelen szakítottál
Még egy nyamvadt jelet sem adtál
Mert meg sem akartad beszélni
Ráfogtad arra, hogy ehhez nem szoktál érteni

Kibúvót kerestél, s miután megtaláltad azt
Búcsút intettél, mintha én húztam volna meg a ravaszt
Pedig végig te fogtad felém a fegyvert
És te ölted ki belőlem a szerelmet

Szonja

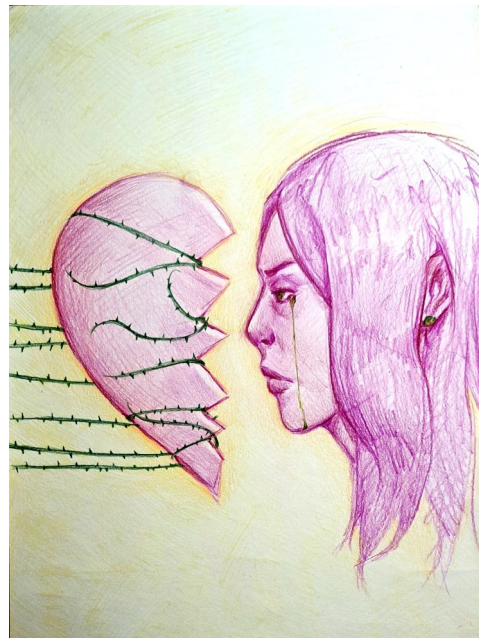

Nagy-Abinéri Panna

Sosem juthatott

Nem vagyok féltékeny, de azért szeretném,
ha előttem nem lenne szerelmi életed
Nem fogom magamat hasonlítani ahhoz a
lányhoz, csak ne halljak többet róla máskor
Nem szeretnék elkeseredni, de te még pár
hónapja velem flörtöltél egészen estig
Lényegében semmi közöm nincsen hozzád,
hiszen mi ritkán látjuk egymást
De azért tényleg rosszul esett, mikor hirtelen
másról nagy átéléssel áradoztál
Hogy volt-e valaha esély kettőnknek azt
már sosem tudhatom meg,
Azt tudom, hogy rólam soha, de soha nem
beszéltél ilyen csillogással a szemedben
Ezért hallgatok, mert neked drukkolok,
hogy összejöjjön egy új kapcsolatod,
Ahol nem velem, de mégis keserédesen
esik jól a tudat, hogy te rátalálhatsz arra,
ami nekünk sosem juthatott

Szonja

Fejes Fruzsina

Yukon

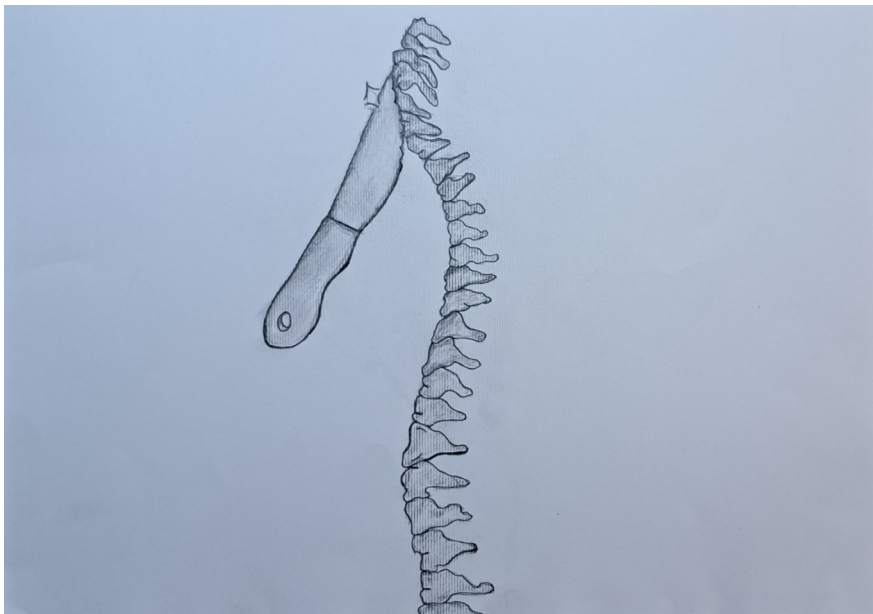
Anyád helyett is,
Démonok fognak majd,
S, mit lelked sínylik,
Tested is tégy ugyan!

De te, te életem akarod!
S, mikor te mennél,
Belül holtan, de ott,
De ott véled lennék!

Csekély volt hozzá,
Méhben, oh, szeretet.
Tompa érzelmed keresztez,
S, elméd bár máshol, még oly mélyen...

Szívem kezvedben, s én is tartom,
Mely egykor benned vert.
Késed gerincemen végighúzod,
Majd nyakam törném érted!

Nagy Jázmin

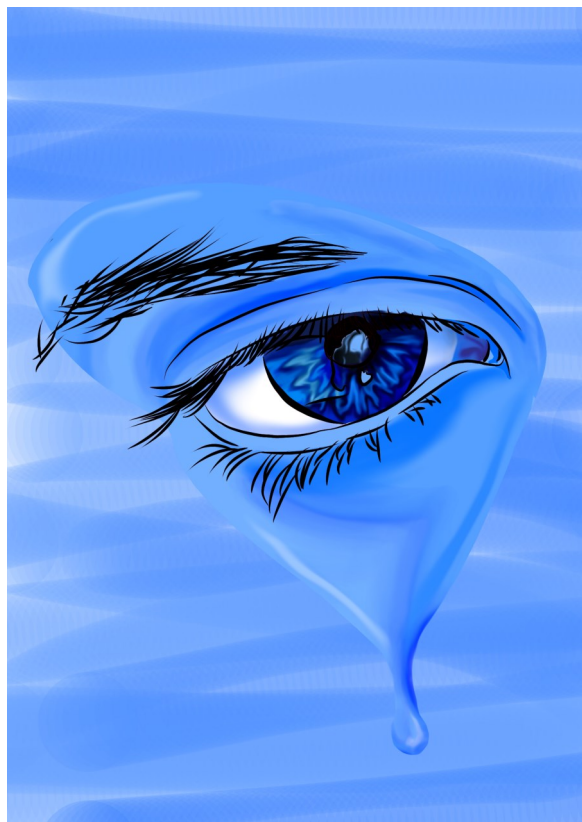
Rideg Adél

Kék szerelem

Kék szerelem tengere
Melybe mindennap elveszek
Magamat látom
szemeidben
Melyek csodálnak
engemet.

Legyen a tenger sós
vagy édes
Én ugyanúgy szeretlek
téged
Ringatózok a vízen,
Amely biztonságot ad
nékem.

Kék szerelem
mindensége
Áraszd belém a
lelketet
Hadd adjak életet
A jövőbeli énednek.

NyumaYo

Szőke hajad eláraszt
Mossad ki a ruhádat
Este megkívánhatsz
Egész éjjel szárnyalhatsz.

Ajkaiddal csókolgatsz
Szavaiddal gyógyítasz
Kék szerelem virulhatsz
Életen át bolondítasz.

Idegrendszerem türelmes
Itt maradok, hogy
szerethesselek
Hegyek alatt
hullámvölgyek
Örülök, hogy
megismertelek.

Kék szemű szerelmem
megkérdezhetem
Miért te vagy az én
emberem?
Mi vagyunk a
szívszerelmesek
Igen mi, kék és a barna
egyvelege.

Opre Alexa

Nyomás!

Egy korszak véget ért,
de nem felejték én.
Minden nap, ha eszembe jut,
fájdalmam újra felrúg.

Mindenki segíteni próbál,
nyugtatnak, hogy minden rendben már.
Úgy érzem nem ért senki,
elbújok, hisz nem jó semmi!

Iskolában is nagy a nyomás,
mikor mehetek végre már!
Pszichológus is segíteni próbál,
nem értünk egyet semmilyen órán.

Otthon nagy ölelés vár,
csak ez hiányzott értem már!
Éjjel is csak forgolódom,
a gondolataim elfojtom.

Színpadon a szívem,
ott nyugodt vagyok érzem.
Megoldás mi fény,
megtaláltam, jobban vagyok én!!

Sasvári Nóra Zoé

Színpad gondolatok

Sok táncos várja sorszámát,
melyre annyit készült minden pár.
Csillog villog minden vágy,
mi szemükből sugárzik már.

Ennyi gyakorlás, ennyi áldozat,
mind megérte, mit erre áldoztam.
A sok kudarc mi ért,
kijavítottam minden hibámat nézd!

Lányok gyönyörű magabiztossággal,
gyakorolnak mit jónak látnak.
Ha elérkezik a sorszám,
felállnak s csillognak tovább.

Üres fej, szép mozgás,
nagy sikert hoz a munkánk.
Mint egy család, borulunk egymásra,
sírunk egymás vállán és gratulálunk egymásnak.

Zsűri szigorú szemmel tekintett ránk ma,
Meglátjuk mit értünk el nála.
Pörögnek a botok, csak úgy repülnek,
gyönyörű forgások, csak úgy pörögnek.

Színpad, mint a felhők nézd meg,
csak úgy repülünk úgy élvezzük értsd meg!
Harcok folynak a táncosok között,
ki tud többet, kinek ügyessége örök.

Sasvári Nóra Zoé

Éjjeli gondolatok

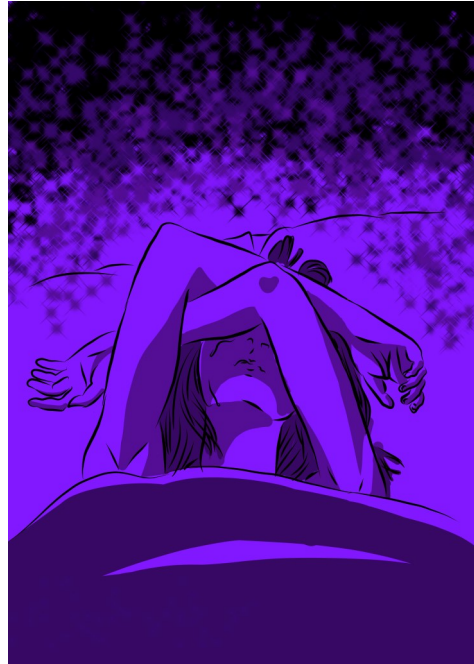
Éjjel mindent máshogy gondolok,
Ameddig igazán sírva nem fakadok.
Pontosan sose tudom mit érzek,
Hogy mit fog hozni újra az élet.

Minden éjjel azon agyalok,
Mikor megy el minden bánatom.
Mikor leszek újra boldog,
Mikor önfeledten mosolyoghatok.

Enni is szeretnék, de nem tudok,
Hisz rettegek, hogy újra fájhat a tudatom.
Lehet neked nevetséges mindez,
De hidd el nekem egy küzdelem minden.

És ha elvesztem azt ki fontos,
Ha megtörténik belepusztulok.
Nem szeretnék erre gondolni,
De valamiért kényszerít érzek úgy is.

Sasvári Nóra Zoé

NyumaYo

Álom

Lehunyor két szemem,
Álomképet látok.
Azt álmodom,
Virágmezőn játszok.

Táncolok, szaladgálok
A ragyogó napsütésben.
Ezerféle kis pillangó
Száll mellettem el a réten.

Sok-sok színű milliónyi virág,
Nagyon csodás ez az álombeli világ.
De sajnos végül felébredek,
És rájövök hogy ez a világ nem létezett.

Simon Petra

Hadd legyek igazán én!

Régen volt egy énem,
Aki teljesen én voltam.
De azóta eltűnt,
Én pedig változtam.

Félek megmutatni magam,
Úgyis kinevetnek.
Inkább eljátszok egy tökéletes,
Hibátlan szerepet.

Nem érdekel senkit,
Mindegy, hogy mit mondok.
Hagyom is az egészet,
Csak újabb, felesleges gondok.

Meguntam az életet,
Fel szeretném adni.
Most már félek igazán,
Szívből jól mulatni.

De sajnós most még maradok,
Hátha van egy kis remény.
Csak egy kérésem van a világhoz:
Hadd legyek igazán én!

Simon Petra

A Boszporusz partján

A Boszporusz partján zajlik az élet
Elfoglalt hajók viszik Európába a prémet
A távolban csak az szent szófia áll
Árusok hada kiéhezett vevőkre vár
A kalmárok kötik az üzletet
Bíbort vesznek és lány selymet
Vitorlások sziluettje töri meg a nap fényét
És a szél sebesen fodrozza az öböl vizét
Szerelmek ezrei egyesültek és törtek
ugyan itt szét
De mára már a víz elmosta az emlékeket
És helyettük mit hagyott?
Hát... sirály énekeket, a tenger szépségét,
és az Isztambuli látképet

Sztojka István Márkó

Sötétvilágosság

Lelkemben már csak a pátosz .
S benne izzó üres rónaság az ki téged átkoz.

Fellegekben szikrázó villámok
Megtörik a víz csendjét, földre hozva a savanyú
valóságot.

Háborog a tenger benne barangoló hajók hanyódnak.
S rajta éhes kalózok sóvárogva várakoznak.

Várják hogy megjelenjen a derű.
Hogy elűzze a nagy vihart mi oly keserű.

Ahogy elmegy a vihar a szomorúság is elnyű.
És megnyitja kapuit az édes nűx.

Ezernyi gyöngyszem a fekete tervrajzon.
Albatrosz szárnyait kinyitva suhan az égbolton.

Alszik a tenger, alszik a legénység.
Feljő a nap és újra megjelenik a fényesség.,

Sztojka István Márkó

Pátosz

A harmatban rejlik a tavasz.
Mennyei fényekkel, sáfrány illatával
elhoztad nekem azt.
Csillagos égben fürdik a tó.
s a part menti tiszafa bogyó oly de nagyon pirosló.
Levegőben lomha porszemek.
Szerelmünkben erős, vad szelek.
Elhozta nekem a tavaszt
De jó a vihar s még jobban megfűszerezi
azt.
Íriszben megtörik az isteni fény.
Szikes talajból sár lesz és remény.

Sztojka István Márkó

Dudás Viktória

Itt már

Itt már senkinek sincs neme
Mindenki meleg
Vagy lehet, hogy pszichés beteg

Fested a hajad
Csak legyen színes
Mert a lelked legbelül üres

Hallatod a hangod
Szívod a cigid
Tükörbe nézel, s azt monddod:
Nincs senki itt

Bipolárisnak vallod magad
De tudod, a szó mit jelent?
Hallgatlak

Divattá vált, hogy
Nem hetero
De mégis naplopó

Divattá vált, hogy beteg
Nem kér segítséget
Csak kesereg

Sőt még le is csesz
Ha segíteni akarsz...
Miért kavarsz?

De miért lett ez menő?
Zárwatermő
Nyitwatermő

Figyelj magadra!
Hallgass a szívedre
Ne az agyadra!

Vannak, akiknek fontos
Az egyéniséged, hisz
Legbelül van az igaz személyi-
séged.

Varga Boglárka

Páhi Fruzsina

Emlékkép

Már egy hete csak a mamára gondolok,
A szép emlékekre melyek annyira boldogok.
Hogy milyen volt és milyen lehetett mikor még én sem voltam,
Az egészet valahogy még fel sem fogtam.

Már több hónapja, hogy örökre elment,
Azt mondják jobb volt ez így neki, de nem érti a lelkem.
Még valahol remélem, hogy csak egy kis időre tűnt el,
Az én mamám egy igazi hős, aki annyi fájdalmat tűrt el.

Te, aki azt mondd minden jobb lesz egyszer,
Tudd, hogy az élet nélküle már sosem lesz teljes.
Még mindig fáj és azt érzem jobb nem lesz,
Hisz az idő nem gyógyít meg semmit sem.

Nyuma Yo

De tudod mindez ami történt leírhatatlanul fáj,
És nem lesz attól jobb, hogy: "fogadd el, az idős kor ezzel jár".
És tudom, hogy ez az élet rendje,
De most úgy érzem, ezután nem lesz semmi rendben.

Hosszú életet élt és tudom nem lenne okom panaszsra,
Emlékszem az utolsó találkozásra, az utolsó szavakra.
(Hogy) még az ajtóból visszafordultam, mert valahogy megéreztem,
Titkon azt remélem ez csak egy álom és könnyebb lesz ha felébredtem.

Vargha Villő Virág

Néha

Néha a rosszból nem látok kiutat,
Néha nem látom utat ki mutat.
Néha elvesznék a sötétben,
Néha folyamatosan csak őt érzem.
Néha könny csordul a szememben,
Néha nincs ki jó irányba vezetne.
Néha olyan, mintha be lennék falazva,
Néha meggondolatlanul bánthanám magamat.
Néha olyan mintha mindig lenne,
És az életben már nem lenném kedvem.

Vargha Villő Virág

Csak rólunk szól...

Csak egyetlen egy pillantás,
Mely megüt, mint a villámcsapás.
Abban a szép zöld szempárban,
Ott ragadtam, mint rab a cellában.

Emlékszem a réten mi ketten,
Ültünk egymás mellett csendben.
S míg fejemet válladra hajtottam,
Szemeimet lehunyva tartottam.

Elképzeltem jövőnk milyen lenne,
Előregondoltam minden egyes percre.
S a hely, amit a képzeletem adott,
Felforgatott minden egyes pillanatot.

Láttam egy csöpp kis gyermeket,
Kinek zöld szeme rád emlékeztetett.
De a kicsike szája s orra,
Mintha csak az enyém volna.

Wanderer Kitti

Éltetőm vagy!

Ohh, drága Édesanya!
Te vagy mindennek Angyala.
Ha nem is vagy velem, vigyázol rám,
Érzem jelenléted szívem ajtaján.

Ha tudnád mit jelentesz nekem,
Nem kételkednél többet bennem.
Közeledben lenyugodva pihenek,
S tudom, veled bármit elérhetek.

Kicsit fáj, hogy kevésszer látlak,
De úgy is tudod szeretlek, imádlak.
Minden kincsem neked adnám,
Érted még a Maratont is lefutnám.

Abban mindig nagy örömet lelem,
Mikor látom a büszkeséget szemedben.
Nyugalomra vágyom, akkor hozzád fordulok,
Rossz korszakomban karodba borulok.

Dudás Viktória

Wanderer Kitti

Betöltött hely

Próbálkozom, mindig csak jobban!
De egyre fáradtabban dobban...
Próbálom magasabbra tenni,
A lécet mégis le kell venni.

Folyton hazudsz nekem, de minek?
Szeretlek, ennek a valakinek!
Szeretem amilyen most, így vagy.
Nem azért, hogy éppen mid van...

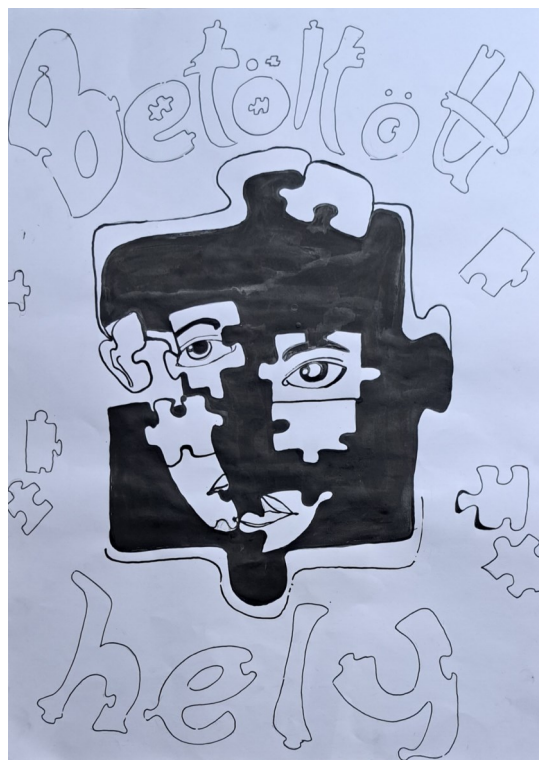
Keresem benned is a rosszat,
De inkább megkeresem holnap.
Nem akarok erre gondolni,
Nem akarok ezen rágódni.

Megtaláltam veled ami kell
És teljessé tetted a szívem.

Amire vágytam kisgyerekként...

Úgy vigyázol rám mint egy gyémánt,
De nem mi lennénk az a „szép pár”...
És fogod a kezem mindenhol.
Bármilyen, egyből megnyugszom.

Zalavári Laura

Fejes Fruzsina

Nagyapámnak

Szia, papa! Itt volnék újból.
Magamhoz szólítalak, tudod...
Sosem volt szoros kapcsolatunk,
De van hogy egyszerre szólalunk.

Mindig beszélsz hozzám, válaszolsz
Bár igazából már nem hallom...
Már nem látlak, de gondolok rád,
Van, hogy nap mint nap, órákon át

Néhányszor fotózom az eget.
Nézem milyen gyönyörű lehetsz.
3 év kellett hogy kimondjam...
Hogy nagyon szeretlek! - zokogtam.

Zalavári Laura

Nagy-Abinéri Panna

Igaz?

Vajon igaz bármi, amit mondasz?
Vajon érdemes figyelnem szavad?
Mind ez szép és jó álmom. De kinek?
Neked? Hogy mindent egyből elhiszek?

Lehet jól hangzik. De mit ér a szó?
Minden nap csak egy nagyobb buktató.
Tettek nélkül ez csak elképzelés...
De minden nap jön a felébredés.

Rájövök én az igaz részére.
Már nem keresek választ a kérdésre.
Talán a válaszokat mindig tudtam,
Csak mind fölött szemet hunytam...

Zalavári Laura

Fejes Fruzsina

Love

„Írni, érték!”

A Nemes Nagy Ágnes Kollégium lapja - Alapítva 1997-ben

IMPRESSZUM

Szerzők:

Bakonyi Natasa
Banya Dorina Valentina
Bíborka
Dávid Eszter
Kovács Szilvia
Szonja
Nagy Jázmin
Opre Alexa
Sasvári Nóra Zoé
Simon Panna
Sztojka István Márkó
Varga Boglárka
Vargha Villő Virág
Wanderer Kitti
Zalavári Laura

Számítógépes szerkesztés:

Bancsó Blanka

Illusztráció:

Árpa Amira Johanna
Dudás Viktória
Elliott Kővári
Fejes Fruzsina
Holczer Anna
Horsa Regina
Kovács Szilvia
Nagy-Abinéri Panna
NyumaYo
Páhi Fruzsina
Rideg Adél
Szöllősy Panna

Segítő tanárok:

Dancs- Magyar Annamária
Szabó Zsuzsa

a szerkesztőség címe: Székesfehérvári JAKK Nemes Nagy Ágnes Kollégiuma,
8000 Székesfehérvár, Gyümölcs utca 13.

*Köszönjük, hogy
velünk tartottatok!*

*Várunk
szeretettel
legközelebb is!*

